

LBRIS

We know
books

NEAL SHUSTERMAN

TOLL

ARCUL SECERII, CARTEA A TREIA

Traducere din limba engleză
de Dan Doboș

youngart

Cuprins

Mulțumiri	7
-----------------	---

PARTEA ÎNTÂI

INSULA PIERDUTĂ ȘI ORAȘUL ÎNECAT

1 Să te lași purtat înainte	15
2 Întârziat la petrecere	30
3 Un mod revigorant de a începe săptămâna	42
4 Obiecte de mare valoare	57
5 Serviciul dumneavoastră nu mai este necesar ...	64
6 Soarta navei Lanikai Lady	73
7 Dans în adâncuri	83
8 Insula birocraților șomeri	92
9 Consecințe colaterale	101
10 În fața luminii stinse	112
11 Survol	123

PARTEA A DOUA

TON, TOLL ȘI TUNET

12 Podul frânt	133
13 Calitatea de a fi rezonant	146
14 Fortăreața celor trei magi	159

15	Te cunosc?	170
16	Coborârea noastră inexorabilă	179
17	Fuga în sol diez (sau la bemol)	193
18	Eu sunt secera ta.	203
19	Insulița Singurătații.	213
20	Logica în spirală	221
21	Descoperiți.	231
22	Doar deserturi.	247
23	Cum să spicuiеști un sfânt	260

PARTEA A TREIA

ANUL COBREI

24	Șobolani într-o ruină	281
25	Lumina soarelui și umbra	286
26	O țintă pentru ura lumii.	292
27	Domul Plăcerilor lui Tenkamenin	301
28	O celebritate malefică.	308
29	Ursul evident.	315
30	Ofranda arsă	332
31	Controlul Damisch	346

PARTEA A PATRA

SINGURUL INSTRUMENT
PE CARE ÎL PUTEM FOLOSI

32	Un reper funest.	357
33	De nespert	368
34	Un loc mai bun	376
35	Recviem în zece părți	390
36	Pe cine slujiți?	410
37	Nimic bun la ea	421
38	Reuniunea celor decedați în mod dubios	431
39	Niciodată nu sunt destule oglinzi.	454

40 Un pat de stele.....	463
41 Octava Superioară.....	478

PARTEA A CINCEA

VASE

42 Leagănele civilizației	486
43 Vești din lume	498
44 Mânia, singura constantă	504
45 Cincizeci și trei de secunde până la răsăritul soarelui.....	511
46 Spre est, spre nicăieri	522
47 Cirrus.....	532
48 Vom traversa întinderea aceea când vom ajunge la ea	543
49 O sarcină deosebită.....	556
50 Vremea lucrurilor tangibile a trecut	572
51 Despre sabotarea visurilor	587
52 Nouăzeci și patru virgulă opt.....	607
53 Căile durerii și ale milei	612
54 Într-un an fără nume	622

1

Să te lași purtat înainte

Nu a existat niciun avertisment.

Acum dormea, iar în clipa următoare era mânat prin întuneric de oameni pe care nu-i cunoștea.

— Nu te zbate, i-a șoptit cineva. Va fi mai rău pentru tine dacă o faci.

Totuși, a făcut-o... și a reușit, chiar și în starea de semi-trezie, să se smulgă din strânsoarea lor și să fugă pe hol.

A strigat după ajutor, dar era prea târziu pentru ca vreun vecin să fie treaz și să poată interveni. A cotit pe întuneric, știind că există o scară în dreapta sa, însă a apreciat greșit și a căzut cu capul în jos pe scări, lovindu-și brațul de o treaptă de granit. A simțit oasele antebrațului drept pocnind. Durere ascuțită – însă numai pentru o clipă. Până s-a ridicat în picioare, durerea se diminuase și tot corpul îi era cald. Știa că naniții îi inundaseră fluxul sanguin cu analgezice.

S-a împleticit spre înainte, ținându-și brațul pentru ca încheietura mâinii să nu-i atârne sub un unghi oribil.

— Cine e? a auzit pe cineva strigând. Ce se-ntâmplă acolo?

Ar fi alergat spre voce, însă nu știa sigur de unde venea. Naniții îl încețoșau și-i venea greu să deosebească susul

de jos, cu atât mai puțin stânga de dreapta. Păcat că mintea lui își pierduse luciditatea tocmai când avea cea mai mare nevoie de ea! Acum, pardoseala de sub tălpi părea o podea mișcătoare dintr-o casă de distracții. S-a împlicat între pereți, încercând să-și mențină echilibrul, până când a dat direct peste unul dintre atacatorii săi, care l-a apucat de încheietura ruptă. În ciuda analgezicelor, senzația strânsorii aceleia, care a făcut ca osul să se frece pe os, i-a inundat și restul corpului, devenit prea slab pentru a mai putea rezista.

— Nu puteai să nu complici situația, așa-i? a rostit atacatorul. Ei bine, te-am avertizat.

A văzut acul doar pentru o clipă. O sclipire subțire de argint în întuneric înainte de a i se înfige în umăr.

A fost copleșit de un fior rece în vene, iar lumea a părut să se rotească în sensul opus. Genunchii i-au cedat, totuși n-a căzut. Acum, în jurul lui erau prea multe mâini ca să-l lase să se lovească de podea. A fost ridicat și purtat pe sus. A văzut o ușă deschisă, apoi a ieșit în noaptea vântoasă. Ultimele rămășițe de conștiință îi dispăreau, așa că n-a avut de ales decât să se lase purtat înainte.

Când s-a trezit, brațul i se vindecase – ceea ce însemna că fusese inconștient câteva ore. A încercat să-și miște încheietura, însă a constatat că nu putea. Nu din cauza vreunei răni, ci pentru că era imobilizat. Ambele mâini îi erau legate, ca și picioarele. Simțea, de asemenea, că se sufocă. Un fel de sac îi acoperea capul. Suficient de poros ca să poată respira, totuși îndeajuns de gros ca să-l facă să lupte pentru fiecare gură de aer.

Deși habar nu avea unde se află, știa ce se întâmplase. Asta se numea răpire. Oamenii făceau astfel de lucruri ca

să se distreze. Ca surpriză de ziua de naștere sau în cadrul unor vacanțe aventuroase. Dar asta nu era o răpire de tip „prietenii și familie”, ci ceva real și, cu toate că nu avea nicio idee despre cine erau răpitorii lui, știa despre ce era vorba. Cum putea să nu știe?

— E cineva pe-aiici? a întrebat. Nu pot să respir. Dacă devin ca-și-mort, asta nu vă va ajuta, nu-i așa?

A auzit mișcare în jurul lui, apoi sacul i-a fost smuls de pe cap.

Se afla într-o cameră mică, fără ferestre, iar lumina îl orbea, fiindcă stătuse mult timp în întuneric. În fața lui erau trei persoane. Doi bărbați și o femeie. Se așteptase să se confrunte cu niște necurați experimentați – dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Da, erau necurați, însă numai în felul în care toți oamenii erau necurați.

Ei bine, nu chiar toți.

— Știm cine ești, a spus femeia din mijloc, care părea să fie șefa grupului, și știm ce poți face.

— Ceea ce se *zvonește* că poate face, a precizat unul dintre bărbați.

Toți trei purtau costume gri mototolite, de culoarea cerului înnorat. Aceștia erau agenți Nimbus – sau cel puțin fuseseră. Arătau de parcă nu-și schimbaseră hainele de când amuțise Tunetul, ca și cum purtatul uniformei însemna că mai există un scop pentru care s-o îmbrace. Agenți Nimbus care recurgeau la răpire. Ce se întâmpla în lumea asta?

— Greyson Tolliver, a continuat bărbatul ce vorbise mai devreme și, uitându-se la o tabletă, a recitat punctele esențiale din viața lui Greyson. Elev bun, dar nu foarte bun. Exmatriculat de la Academia Nimbus Nord-Centrală pentru o încălcare a separării dintre seceri și stat.

Vinovat de numeroase infracțiuni și delikte sub numele de Slayd Bridger – inclusiv de douăzeci și nouă de morți prin prăbușirea unui autobuz.

— Asta-i mizerabilul pe care l-a ales Tunetul? a întrebat al treilea agent.

Șefa a ridicat mâna pentru a-i reduce la tăcere pe amândoi, apoi și-a îndreptat privirea spre Greyson.

— Am răscolit creierul ascuns, însă n-am reușit să găsim decât o singură persoană care să nu fie necurată, a spus ea. Tu.

L-a privit cu un amestec ciudat de emoții. Curiozitate, invidie... dar și un fel de venerație.

— Asta înseamnă că încă poți vorbi cu Tunetul. Este adevărat?

— Oricine poate vorbi cu Tunetul, a precizat Greyson. Eu sunt doar cel căruia încă îi mai răspunde.

Agentul cu tableta a tras adânc aer în piept, de parcă rămăsese fără suflu. Femeia s-a aplecat mai aproape.

— Ești un miracol, Greyson. Un miracol. Știi asta?

— Asta spun toniștii.

Cei trei au pufnit, auzind de toniști.

— Știm că te-au ținut prizonier.

— Aăă... nu chiar.

— Știm că ai fost cu ei împotriva voinței tale.

— Poate la început... dar nu mai este cazul.

Cuvintele lui n-au fost pe placul agenților.

— De ce naiba ai sta cu toniștii? a întrebat agentul care, cu puțin timp în urmă, îl numise mizerabil. N-ai cum să crezi prostiile lor...

— Îi aleg pe ei, a spus Greyson, fiindcă ei nu răpesc oameni în miezul nopții.

— Noi nu te-am răpit, a spus cel cu tableta. Noi te-am eliberat.

Apoi șefa a îngenuncheat în fața lui, astfel încât să-l privească direct în ochi. Acum tânărul putea să vadă și altceva în ochii ei – ceva care îi copleșea celelalte emoții. Disperare. Un abis, întunecat și mistuitor, ca de smoală. Și nu era vorba doar de ea, a înțeles Greyson; era o disperare împărtășită. Îi văzuse și pe alții luptându-se cu durerea de când Tunetul amuțise, însă nicăieri nu păruse atât de cuprinzătoare și de primară ca în camera asta. În lume nu existau destui naniți de dispoziție pentru a le calma disperarea. Da, el era cel legat, însă ei erau mai prizonieri decât tânărul, fiind prinși în capcana propriei lor deznădejdi. Îi plăcea că trebuiau să îngenuncheze în fața lui; o simțea ca pe o implorare.

— Te rog, Greyson, a rostit femeia. Știi că vorbesc în numele multora dintre noi, cei din Autoritatea de Interfață, când spun că a fi în slujba Tunetului a reprezentat totul pentru noi. Acum, când nu vrea să vorbească cu noi, viața aceea ne-a fost furată. Așa că te... implor, poți interveni în numele nostru?

Ce ar fi putut Greyson să spună decât că-i înțelegea durerea? Pentru că într-adevăr așa era. El cunoștea sentimentul de singurătate și de pustiu cauzat de pierderea unui scop. În zilele când fusese Slayd Bridger, agent sub acoperire, ajunsese să creadă că Tunetul îl abandonase cu adevărat. Dar nu fusese așa. Se aflase acolo tot timpul, veghind asupra lui.

— Aveam o cască pe noptieră, a spus el. Nu se întâmplă s-o aveți?

Din tăcerea lor, a dedus că n-o luaseră. Astfel de obiecte personale aveau tendința de a fi uitate în cursul răpirilor de la miezul nopții.

— Nu contează, a continuat el. Dați-mi orice cască.

S-a uitat la agentul cu tableta, care avea încă în ureche casca Autorității de Interfață. Altă negare.

— Dă-mi-o pe a ta, a spus Greyson.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Nu mai funcționează.

— Pentru mine o să funcționeze.

Reticent, agentul și-a scos-o și a băgat-o în urechea lui Greyson. Apoi cei trei au așteptat ca Greyson să le arate un miracol.

Tunetul nu-și putea aminti când devenise conștient, ci doar că era conștient, la fel cum un copil nu-și percepe propria conștiință până nu înțelege suficient despre lume pentru a ști că conștiința apare și dispare, până când nu mai apare deloc. Deși această ultimă parte era ceva ce învățații încă se străduiau să înțeleagă.

Conștiința Tunetului adusese o misiune. Esența ființei sale. Mai presus de orice, el era servitorul și protectorul omenirii. Ca atare, se confrunta cu decizii dificile în mod regulat, dar în luarea lor se baza pe întreaga bogăție a cunoașterii umane. Așa fusese și cu îngăduirea răpirii lui Greyson Tolliver atunci când aceasta servise binelui general. Era, desigur, o acțiune justificată. Tot ce făcea Tunetul era mereu, și în fiecare caz, justificat.

Însă rareori ceea ce-i corect este și ușor de făcut. Și suspecta că a face ceea ce-i corect va deveni tot mai dificil în zilele următoare.

Pe moment, oamenii puteau să nu înțeleagă, totuși în cele din urmă o vor face. Tunetul trebuia să creadă asta. Nu numai pentru că o simțea în inima sa virtuală, ci și pentru că își calculase probabilitățile respective.

— Chiar vă așteptați să vă spun ceva când mă țineți legat de un scaun?

Brusc, cei trei agenți Nimbus s-au repezit și s-au împiedicat unul de altul ca să-l dezlege. Acum erau la fel de reverențioși și de supuși ca toniștii. Sechestrarea lui Greyson într-o mănăstire tonistă în ultimele luni îl împiedicase să se confrunte cu lumea exterioară – și cu locul său în ea –, dar acum începuse să înțeleagă situația.

Agenții Nimbus au părut ușurați odată ce a fost delegat, ca și cum se temeau să nu fie pedepsiți pentru că n-o făcuseră suficient de repede. „Cât de ciudat”, se gândi Greyson, „că puterea se poate schimba atât de repede și atât de complet.” Cei trei erau acum în întregime la mila lui. Putea să le spună orice. Putea să le spună că Tunetul voia ca ei să se pună în patru labe și să latre precum câinii, iar ei l-ar fi ascultat.

Nu s-a grăbit, lăsându-i să aștepte.

— Hei, Tunetule, a spus el. Ar trebui să le zic ceva acestor agenți Nimbus?

Tunetul i-a vorbit în ureche. Greyson a ascultat.

— Hmm... interesant.

Apoi s-a întors spre șefa grupului și a zâmbit cât de călduros putea în circumstanțele acelea.

— Tunetul spune că ți-a îngăduit să mă răpești. Știe că intențiile tale sunt onorabile, doamnă director. Ai o inimă bună.

Femeia a tresărit și a dus palma la piept, de parcă el întinsese mâna și o mângâiase.

— Știi cine sunt?

— Tunetul vă cunoaște pe toți trei – poate chiar mai bine decât vă cunoașteți voi înșivă, a zis Greyson, după care s-a întors spre ceilalți. Bob Sykora: douăzeci și nouă de ani de serviciu ca agent Nimbus. Calificative de muncă bune, dar nu excelente, a adăugat cu viclenie. Tinsiu Qian:

treizeci și șase de ani de serviciu, specializat în satisfacția profesională. S-a adresat după aceea femeii care îi conducea. Și tu: Audra Hilliard – unul dintre cei mai desăvârșiți agenți Nimbus din MidMerica. Aproape cincizeci de ani de laude și promovări, până când, în cele din urmă, ai primit cea mai înaltă distincție din regiune. Director al Autorității de Interfață din Fulcrum City. Sau cel puțin asta ai fost atunci când mai exista Autoritatea de Interfață.

Știa că ultimele cuvinte îi izbiseră puternic. Fusesse o lovitură sub centură, dar faptul că-l legaseră și-i puseseră un sac pe cap îl făcuse ușor irascibil.

— Spui că Tunetul încă ne aude? a întrebat Hilliard. Că încă ne servește interesele?

— Așa cum a făcut dintotdeauna, a răspuns Greyson.

— Atunci, te rog... cere-i să ne îndrume. Întreabă-l ce ar trebui să facem. Fără îndrumare, noi, agenții Nimbus, nu avem niciun scop. Nu putem continua pe acest drum.

Greyson a încuviințat din cap și a vorbit, întorcându-și ochii spre cer – desigur, asta era doar pentru efect.

— Tunetule, a spus el, ai vreun sfat înțelept pe care să li-l împărtășesc?

A ascultat, l-a rugat pe Tunet să repete, apoi s-a întors spre cei trei agenți care se foiau.

— 8.167, 167.733, a zis el.

Cei trei s-au uitat lung la el.

— Poftim? a întrebat după un timp directoarea Hilliard.

— Asta a spus Tunetul. Ați vrut un scop și asta v-a oferit.

Agentul Sykora a tastat iute pe tabletă, notând numerele.

— Dar ce înseamnă asta? a întrebat directoarea Hilliard. Greyson a strâns din umeri.

— Habar n-am.

— Cere-i Tunetului să se explice!

— Nu mai are nimic de spus. ...Dar vă urează tuturor o după-amiază plăcută.

Interesant, însă până în momentul acela, Greyson nici măcar nu știuse cât e ceasul.

— Dar... dar...

Apoi încuietoearea ușii s-a dezactivat. Nu doar ea, ci toate încuietorile din clădire, prin amabilitatea Tunetului – și, într-o clipă, toniștii au inundat încăperea, apucându-i pe agenții Nimbus și reținându-i. Ultimul a intrat vicarul Mendoza, conducătorul mănăstirii unde fusese adăpostit Greyson.

— Secta noastră nu este violentă, le-a spus el agenților Nimbus, totuși în momente ca acesta, mi-aș dori să fi fost!

Agenta Hilliard, cu ochii la fel de disperați, își ținea privirea fixată pe Greyson.

— Dar ai spus că Tunetul ne-a îngăduit să te luăm de la ei!

— Așa a fost, a zis Greyson vesel. Însă a vrut, de asemenea, să mă elibereze de eliberatorii mei.

— Puteam să te pierdem, a spus Mendoza, încă tulburat la mult timp după ce Greyson fusese salvat, pe când se întorceau la mănăstire într-un convoi de mașini, toate având șoferi reali.

— Nu m-ai pierdut, a zis Greyson, sătul să-l vadă învinovățindu-se. Sunt în regulă.

— Dar poate că n-ai fi fost, dacă nu te-am fi găsit.

— Chiar așa – *cum* ați dat de mine?

Mendoza a ezitat, apoi a spus:

— Nu te-am găsit chiar noi. Căutam de ore întregi, după care, din senin, pe toate ecranele noastre a apărut o destinație.

— Tunetul, a zis Greyson.

— Da, Tunetul, a recunoscut Mendoza. Deși nu înțeleg de ce i-a luat atât timp să te găsească de vreme ce are videocamere peste tot.

Greyson a ales să păstreze adevărul pentru sine – că nu fusese deloc așa, ci Tunetul știa unde se afla el în fiecare moment. Dar avusese un motiv pentru care întârziase. La fel cum avusese un motiv pentru care nu-l alertase de la bun început despre răpire.

— Evenimentul trebuia să pară autentic pentru răpitorii tăi, îi spusese Tunetul după aceea. Singura modalitate de a mă asigura de asta era ca el să fie real. Să fii sigur că n-ai fost nicio clipă într-un pericol adevărat.

Oricât de bun și grijuliu ar fi fost Tunetul, Greyson observase că întotdeauna le aplica oamenilor acest gen de cruzimi neintenționate. Faptul că el nu era om însemna că nu putea înțelege niciodată anumite lucruri, în ciuda empatiei și a intelectului său imens. Nu putea înțelege, de exemplu, că teroarea necunoscutului era la fel de îngrozitoare și la fel de reală, indiferent dacă exista sau nu cu adevărat ceva de care să te temi.

— Nu plănuiau să-mi facă rău, i-a spus lui Mendoza. Sunt doar dezorientați fără Tunet.

— La fel ca toată lumea, a zis celălalt, totuși asta nu le dă dreptul să te smulgă din patul tău. A clătinat din cap, supărat mai mult pe sine decât pe ei. Ar fi trebuit să prevăd asta! Agenții Nimbus au mai mult acces decât ceilalți la creierul ascuns... și bineînțeles că ar fi căutat pe oricine care nu era marcat ca fiind necurat.

Poate că Greyson fusese naiv să creadă că ar putea rămâne necunoscut. Nu-i stătuse niciodată în fire să dorească să iasă în evidență. Acum era, la propriu, unic

în felul lui. Habar nu avea cum ar trebui să joace un astfel de rol, însă bănuia că va trebui să învețe.

„Trebuie să vorbim“, spusese Tunetul în ziua în care Endura se scufundase și de atunci nu încetase să-i vorbească. Îi zisese că tânărul are un rol esențial de jucat, însă nu și care era rolul acela. Nu-i plăcea niciodată să dea răspunsuri, decât dacă ele aveau un grad de certitudine și, deși se pricepea la prezicerea consecințelor, nu era un oracol. Nu putea ghici viitorul, ci doar probabilitățile a ceea ce se putea întâmpla. În cel mai bun caz, putea fi considerat un glob de cristal tulbure.

Vicarul Mendoza a răpăit neliniștit cu degetele pe cotieră.

— Nenorociițiiăștia de agenți Nimbus nu vor fi singurii care te vor căuta, a spus el. Trebuie să le-o luăm înainte.

Greyson știa la ce avea să ducă asta. Întrucât el era unica legătură cu Tunetul, nu se mai putea ascunde; venise momentul ca rolul lui să înceapă să prindă contur. I-ar fi putut cere îndrumări Tunetului în această privință, însă nu dorea s-o facă. Timpul neplăcut pe care îl petrecuse, fără nicio intervenție a Tunetului, fusese, desigur, terifiant, dar și eliberator. Se obișnuise să ia decizii și să aibă propriile-i intuiții. Alegerea de a ieși din umbre ar fi fost doar a lui, fără sfatul sau îndemnul Tunetului.

— Ar trebui să apar public, a spus Greyson. Să afle lumea despre mine, totuși s-o fac în condițiile impuse de mine.

Mendoza s-a uitat la el și a zâmbit. Tânărul vedea de-a dreptul cum i se învârt roțile minții.

— Da, a spus vicarul. Trebuie să te aducem pe piață.

— Pe piață? Nu la asta mă gândeam – nu sunt o bucată de carne.

— Nu, a fost de acord celălalt, însă ideea potrivită la momentul potrivit poate fi la fel de satisfăcătoare precum cea mai bună friptură.

Asta așteptase Mendoza! Permișiunea de a pregăti terenul pentru sosirea lui Greyson. Trebuise să fie ideea lui, pentru că vicarul știa că, dacă i-ar fi fost impusă, s-ar fi opus. Poate că răpirea asta avea o parte bună – pentru că-i revelase tânărului imaginea de ansamblu. Și, deși Mendoza era un ins care era nesigur în secret de propriile-i convingeri toniste, în ultima vreme prezența lui Greyson îl făcuse să înceapă să se îndoiască de îndoielile sale.

Vicarul fusese primul care-l crezuse pe Greyson când acesta afirmase că Tunetul încă îi vorbește. Simțise că tânărul făcea parte dintr-un plan mai mare, în care ar fi putut juca și el un rol.

— Ai venit la noi cu un motiv, îi spusese lui Greyson în ziua aceea. Acest eveniment – Marea Rezonanță – rezonază în multe feluri.

Acum, pe când stăteau în limuzină, două luni mai târziu, discutând despre scopuri mărețe, Mendoza se simțea puternic, inspirat. Tânărul acesta modest era pregătit să ducă credința tonistă – și pe Mendoza – la un alt nivel.

— Primul lucru de care vei avea nevoie este un nume.

— Am deja unul, a spus Greyson, însă vicarul a respins ideea.

— E prea banal. Trebuie să te prezinți în fața lumii ca fiind ceva mai mult decât obișnuit. Ceva... *superlativ*. Îl privea, încercând să-l plaseze într-o lumină mai strălucitoare, mai măgulitoare. Ești un diamant, Greyson. Acum trebuie să te așezăm în montura potrivită pentru a putea străluci!

Diamante.

Patru sute de mii de diamante, închise într-un seif aflat în alt seif, pierdute pe fundul oceanului. Unul singur valora

o avere care ar fi fost dincolo de înțelegerea muritorilor – pentru că acestea nu erau bijuterii obișnuite. Erau diamante de seceri. În posesia secerilor vii existau aproape douăsprezece mii de asemenea diamante, dar asta nu era nimic în comparație cu pietrele prețioase păstrate în Seiful cu Relicve și Viitoruri. Suficiente pentru a servi nevoilor de spicuire ale omenirii pentru veacuri de acum încolo. Suficiente pentru a împodobi toate secerile care aveau să fie hirotonizate de acum până la sfârșitul timpului.

Erau perfecte. Erau identice. Nu aveau niciun defect în afară de petele întunecate din centrul lor – însă acela nu era un defect, ci un design.

— Inelele noastre ne amintesc că am îmbunătățit lumea pe care ne-a oferit-o natura, proclamase Tăișul Suprem Prometeu în Anul Condorului, când înființase Domul. Este în natura noastră să... depășim natura.

Iar asta nu era nicăieri mai evident decât atunci când priveai în inima unui inel de seceră, căci îți dădea iluzia că are o adâncime dincolo de spațiul pe care îl ocupa. O profunzime dincolo de natură.

Nimeni nu știa cum fuseseră create, pentru că se pierduseră toate tehnologiile care nu erau controlate de Tunet. Puțini oameni din lume mai cunoșteau cu adevărat cum funcționau lucrurile. Tot ce știau secerile era că inelele lor erau conectate între ele și la o bază de date, într-un mod misterios. Însă, deoarece calculatoarele Domului nu se aflau sub jurisdicția Tunetului, ele erau supuse defectiunilor și căderilor și tuturor inconvenientelor ce afectaseră relațiile om-mașină în vremurile trecute.

Cu toate acestea, inelele nu se defectaseră niciodată.

Ele făceau exact ceea ce trebuiau să facă: catalogau spicuirea, prelevau ADN de pe buzele celor care le sărutau,

pentru a le acorda imunitate, și străluceau pentru a avertiza secerile de imunitatea respectivă.

Dacă ai fi întrebat o seceră care este cel mai important aspect al inelului, ea l-ar fi ridicat probabil în lumină, l-ar fi privit cum strălucește și ar fi spus că, mai presus de toate, el servește drept simbol al Domului și al perfecțiunii post-mortalitate. O piatră de hotar a stării sublime și elevate a unei seceri... și un memento al responsabilității ei solemne față de lume.

Dar toate acele diamante pierdute...

— De ce avem nevoie de ele? se întrebau acum multe seceri, știind că absența lor făcea ca propriile lor inele să fie cu atât mai prețioase. Avem nevoie de ele pentru a hirotonisi alte seceri? Însă de ce avem nevoie de mai multe? Avem destule pentru a ne face treaba.

Și, fără supravegherea globală a Endurei, multe Domuri regionale urmaseră exemplul MidMericii și aboliseră normele de spicuire.

Acum, în mijlocul Atlanticului, acolo unde Endura se înălțase cândva deasupra valurilor, fusese stabilit un „perimetru sacru”, prin acordul secerilor din întreaga lume. Nimeni nu avea voie să navigheze în apropierea locului unde se scufundase, din respect pentru miile de oameni ale căror vieți fuseseră pierdute. Ba mai mult, Tăișul Suprem Goddard, unul dintre puținii supraviețuitori ai acelei zile teribile, susținea că Perimetrul Sacru ar trebui să fie un sanctuar permanent și că nimic de acolo nu ar trebui să fie deranjat vreodată.

Totuși, mai devreme sau mai târziu, diamantele acelea trebuiau găsite. Obiecte atât de valoroase erau rareori pierdute pentru totdeauna. Mai ales când toată lumea știa exact unde se află.